

दानियेलाचे पुस्तक - क्रमांक एकशे एकोणीस

ऐतिहासिक मार्गचिन्हांचे भविष्यसूचक महत्त्व: बायबलमधील प्रतीकवादाद्वारे शेवटच्या दिवसांचे आकलन

Jeff Pippenger
2024-03-06

एक लाख चव्वेचाळीस हजार जण कराराच्या दूताद्वारे शुद्ध केले गेलेले म्हणून दर्शविले आहेत, आणि महान लोकसमुदाय हुतात्म्याच्या पांढऱ्या वस्त्रांनी दर्शविला आहे. अंतिम दिवसांच्या दोन पवित्र कालखंडांपैकी पहिला कालखंड कराराच्या दूतासाठी मार्ग सिद्ध करणाऱ्या दूताच्या कार्याची ओळख करून देतो, आणि दुसरा कालखंड एलियाच्या कार्याचे प्रतिनिधित्व करतो. पहिला कालखंड लाओदिकीयन अॅडव्हेंटिझममधील जिवंत लोकांच्या चौकशी न्यायाचे प्रतिनिधित्व करतो आणि दुसरा कालखंड आधुनिक रोमच्या कार्यकारी न्यायाचे प्रतिनिधित्व करतो.

शेवटच्या दिवसांत शहरांतून पलायन करण्यासाठीचे “चिन्ह” लाओदिकीया-अवस्थेतील अॅडव्हेंटिझमकडून चुकीचे समजले गेले आहे. सिस्टर व्हाईट आपल्याला कळवितात की इ.स. 66 ते 70 दरम्यान यरुशलेमाचा झालेला नाश हा शेवटच्या दिवसांत देवाच्या लोकांसाठी असलेल्या त्या इशारतीच्या चिन्हाचे एक उदाहरण प्रदान करतो.

“तो काळ आता फार दूर नाही की, आरंभीच्या शिष्यांप्रमाणे, आपणास उजाड व एकांत स्थळी आश्रय शोधण्यास बाध्य व्हावे लागेल. जसे रोमन सैन्यांनी यरुशलेमला घातलेला वेढा हा यहुदियातील ख्रिस्ती लोकांसाठी पलायनाचा संकेत ठरला, तसेच पोपच्या शब्बाथाची अंमलबजावणी करणाऱ्या हुकुमनाम्यात आपल्या राष्ट्राने सत्ता हाती घेणे हे आपल्यासाठी इशारा ठरेल. त्या वेळी मोठी शहरे सोडण्याची वेळ आलेली असेल, आणि त्यानंतर लहान शहरेही सोडून पर्वतांतील एकांत स्थळी निवृत्त निवासस्थानांकडे जाण्याची तयारी करावयाची असेल.” Testimonies, volume 5, 464.

यरुशलेमचा जो वेढा पळून जाण्याचे चिन्ह होता, तो सेस्टियसने घातलेला पहिला वेढा होता. म्हणून सेस्टियस अशा एका धोक्याचे प्रतिनिधित्व करित होता, जो तात्पुरता दूर करण्यात आला होता; कारण त्याने वेढा घातल्यानंतर तो गूढ रीतीने माघारी फिरला, आणि तसे करण्यामागील त्याचे तर्क इतिहासकारांना कधीही निश्चित करता आले नाहीत.

“सेस्टियसच्या अधिपत्याखालील रोमनांनी नगराला वेढा घातल्यानंतर, तात्काळ आक्रमणासाठी सर्व काही अनुकूल दिसत असतानाच त्यांनी अनपेक्षितपणे तो वेढा उठविला.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, 31.

१८८० आणि १८९० च्या दशकांत न्यू हॅम्पशायर येथील सिनेटर हेन्री डब्ल्यू. ब्लेअर यांनी रविवारी राष्ट्रीय विश्रांतीदिन म्हणून घोषित करण्यासाठी काँग्रेसमध्ये विधेयकांची एक मालिका सादर केली. या विधेयकांना सामान्यतः “ब्लेअर संडे बिल्स” असे संबोधले जात असे. सिनेटर ब्लेअर हे रविवार हा विश्रांतीचा दिवस आणि धार्मिक पालनाचा दिवस म्हणून पाळण्याचे प्रबळ समर्थक होते. एकसमान विश्रांतीदिनामुळे अमेरिकन समाजावर सकारात्मक नैतिक आणि सामाजिक परिणाम होतील, असा त्यांचा विश्वास होता. त्यांच्या प्रयत्नांना, विशेषतः धार्मिक गटांकडून, काही प्रमाणात पाठिंबा मिळाला; तथापि, चर्च आणि राज्य यांच्या विभक्ततेबाबतच्या चिंतांसह, त्यांना विरोधालाही सामोरे जावे लागले.

जेव्हा पृथ्वीतील पशू अखेरीस रविवाराचा कायदा मंजूर करील तेव्हा तो अजगराप्रमाणे बोलेल, असे ज्याच्या विषयात ठरलेले होते, त्या पशूच्या इतिहासातील रविवारविषयक कायदे मंजूर करण्याचा हा पहिलाच प्रयत्न होता. 1888 च्या जनरल कॉन्फरन्स अधिवेशनातील संदेशवाहकांपैकी एक असलेल्या A. T. Jones यांनी काँग्रेसच्या सभागृहांत जाऊन अत्यंत प्रभावीपणे ज्यांचा विरोध केला, त्या ह्याच Blair विधेयकांच्या मालिकाच होत्या. काही प्रयत्नांनंतर राष्ट्रीय विश्रांतीदिनासाठीच्या आपल्या प्रयत्नाचा वेग Senator Blair यांनी गमावला. त्या इतिहासाशी थेट

संबंधितरीत्या, आणि राष्ट्रीय विश्रांतीदिन (रविवार) याच्या परिणामांच्या संदर्भात, Ellen White यांच्या समुपदेशाचा ऐतिहासिक अभिलेख पुनरावलोकन करता येतो.

तिच्या रविवार-नियमाविषयीच्या इशान्यांच्या पुनरावलोकनात जे आढळते, ते गंभीर आहे आणि लौदीकेयी अॅडव्हेंटिझममध्ये व्यापकपणे गैरसमजले गेले आहे. नगरांबाहेर असण्याची आवश्यकता या संदर्भात, नुकत्याच उद्भूत केलेल्या उतान्यात तिने असे लिहिले की, “मोठ्या शहरांना सोडण्याची वेळ तेव्हाच येईल, लहान शहरांना सोडून पर्वतांमधील एकांत स्थळी असलेल्या निवृत्त घरांकडे जाण्याच्या तयारीसाठी.” देवाच्या लोकांनी ग्रामीण भागात राहण्याची आवश्यकता आहे, असे तिने वारंवार शिकविले; परंतु 1888 पूर्वी ग्रामीण निवासाविषयीच्या तिच्या सल्ल्यांमध्ये, निकट भविष्यकाळात देवाच्या लोकांना शहरे सोडण्याची आवश्यकता भासेल, या संदर्भातच तिने शहरे सोडण्याविषयीचे मार्गदर्शन दिले. 1888 नंतर, ग्रामीण निवासासंबंधी तिच्या लिखित मार्गदर्शनामध्ये, आपण आधीच शहरांबाहेर असले पाहिजे, या सल्ल्यापासून ती कधीही विचलित झाली नाही.

इतिहासात उदयास आलेली ब्लेअर राष्ट्रीय विश्रांती-दिवस विधेयके ही शहरांचा त्याग करण्याची “खूण” होती; आणि जरी ब्लेअर विधेयकांनी आपले कार्य सिद्ध करण्यासाठी आवश्यक असलेली गती गमावली आणि इतिहासाच्या अंधारात मागे सरकली, तरी पळून जाण्याची “खूण” देण्यात आलेली होती. ती पहिल्या वेढ्याच्या ऐतिहासिक मैलाच्या दगडावर देण्यात आली होती, जो सेस्टियस याने आणला होता. लवकरच येणारा रविवारचा कायदा हा टायटसच्या वेढ्याद्वारे दर्शविला जातो; आणि जर त्या वेढ्याच्या आगमनाच्या वेळी कोणतेही लाओदिकीयेतील अॅडव्हेंटिस्ट अजूनही शहरांत असतील, तर ते दुष्टांबरोबर मरतील.

शेवटच्या दिवसांत दोन भविष्यसूचक कालखंड आहेत. येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यामुळे ते एकमेकांपासून विभक्त झालेले आहेत. पहिला कालखंड म्हणजे लाओदिकीया-अॅडव्हेंटिझममधील जिवंतांचा तपासणी न्याय, आणि दुसरा कालखंड म्हणजे रोमच्या वेश्येवर होणारा कार्यकारी न्याय. हे दोन्ही कालखंड पुन्हा पुन्हा चित्रित केलेले आहेत, कारण याच दोन कालखंडांत दहा कुमारींचा दृष्टान्त अक्षरशः पूर्ण होतो, जसा तो मिलेराइट इतिहासात झाला होता. दृष्टान्तातील विलंबाचा काळ हा हबक्कूक अध्याय दोनमधील विलंबाचा काळ आहे; म्हणून आपण विचारात घेत असलेले हे दोन कालखंड हबक्कूक अध्याय दोनद्वारेही चित्रित केले गेले होते. दहा कुमारींचा दृष्टान्त आणि हबक्कूक अध्याय दोन हे मिलेराइट इतिहासात अक्षरशः पूर्ण झाले होते; आणि जेव्हा ते पूर्ण झाले, तेव्हा यहेज्केल अध्याय बारा, वचने एकवीस ते अठ्ठावीस हेही पूर्ण झाले होते.

यहेज्केल अध्याय बारा मधील शेवटच्या आठ वचने अशा काळाची ओळख करून देतात, जेव्हा “प्रत्येक दृष्टांताचा परिणाम” पूर्ण होईल, त्या वेळी देव आपल्या दृष्टांतांना “यापुढे लांबणीवर टाकणार नाही.” इतिहासातील त्या दोन कालखंडांची, जे इतक्या वारंवार पुनरुक्त होतात आणि लाओदिकीयेतील अॅडव्हेंटिझममधील जिवंतांचा तपासणी-न्याय, तसेच सूरच्या वेश्येचा कार्यकारी न्याय, यांची ओळख करून देतात, तीच ती भविष्यवाणीतील कालमर्यादा आहे ज्यात बायबलमधील प्रत्येक दृष्टांत आपल्या परिपूर्ण आणि अंतिम पूर्ततेस पोहोचतो. त्या कालखंडात एक लाख चव्वेचाळीस हजार स्थापन केले जातात, आणि ते त्या वर्गाचे प्रतिनिधित्व करतात जो मरत नाही, आणि ख्रिस्त परत येईपर्यंत जिवंत राहतो. लूक अध्याय एकवीसमध्ये ख्रिस्त एका “चिन्हाची” ओळख करून देतो, जे त्या पिढीचे आगमन कधी झाले आहे हे दर्शविते.

उजाडपणाच्या घृणास्पद गोष्टीशी संबंधित ख्रिस्ताने मांडलेल्या, पळून जाण्याच्या “चिन्हा”द्वारे दर्शविलेल्या त्या दोन इतिहासांत, दोन कालखंड चिन्हांकित केलेले आहेत; आणि त्यांच्या प्रारंभ व समाप्ती यांना त्या कालखंडाच्या आरंभी एक “चिन्ह” आणि शेवटी “चिन्हे” अशी खूण आहे. ढगांमध्ये तो येईपर्यंत जिवंत राहणाऱ्या अंतिम पिढीचे प्रतिनिधित्व करणारे म्हणून ख्रिस्ताने जे “चिन्ह” ओळखले, तेच आपण आता पृथ्वीच्या इतिहासाच्या अंतिम पिढीत आहोत याचा पुरावा आहे.

लूक अध्याय एकविसाव्या मध्ये, येशू इ.स. 66 ते इ.स. 70 या काळात प्रत्यक्ष यरुशलैमाच्या तुडविण्याच्या व विनाशाच्या साडेतीन वर्षांच्या इतिहासाला, इ.स. 538 मध्ये आरंभ होऊन इ.स. 1798 मध्ये समाप्त झालेल्या

आत्मिक यरुशलेमाच्या तुडविण्याच्या साडेतीन वर्षांच्या समाप्तीपर्यंत ओळखून दाखवितो.

आणि जेव्हा तुम्ही यरुशलेमला सैन्यांनी वेढलेले पाहाल, तेव्हा जाणून घ्या की तिचा विध्वंस निकट आला आहे. मग जे यहुदियात आहेत त्यांनी डोंगरांकडे पळावे; आणि जे तिच्या मध्यभागी आहेत त्यांनी बाहेर निघून जावे; आणि जे खेड्यापाड्यांत आहेत त्यांनी तिच्यात प्रवेश करू नये. कारण हे सूडाच्या दिवस आहेत, जेणेकरून लिहिलेले सर्व काही पूर्ण व्हावे. परंतु त्या दिवसांत ज्या गर्भवती आहेत आणि ज्या स्तनपान घालतात त्यांच्यावर हाय! कारण देशात मोठी आपत्ती येईल, आणि या लोकांवर क्रोध येईल. आणि ते तलवारीच्या धारेने पडतील, आणि सर्व राष्ट्रांमध्ये बंदिवान म्हणून नेले जातील; आणि अन्यजातींचे काळ पूर्ण होईपर्यंत यरुशलेम अन्यजातींच्या पायाखाली तुडविले जाईल. लूक 21:20-24.

यरुशलेमाला तुडविणाऱ्या अन्यजातींच्या “काळां”चा उल्लेख अनेकवचनी आहे, कारण तो इ.स. ७० मध्ये समाप्त झालेल्या प्रत्यक्ष यरुशलेमाच्या तुडविण्याचे, आणि १७९८ मध्ये समाप्त झालेल्या आध्यात्मिक यरुशलेमाच्या तुडविण्याचे प्रतिनिधित्व करतो. अन्यजाती हे मूर्तिपूजकत्व आणि पोपसत्ता या दोन्हींचे प्रतिनिधित्व करतात; आणि ह्याच दोन सत्तांचा विषय दानियेल अध्याय आठमधील त्या दर्शनात आहे, ज्यात प्रश्न विचारला आहे, “किती काळ.”

मग मी एक पवित्रजन बोलत असल्याचे ऐकले; आणि जो पवित्रजन बोलत होता, त्या एका विशिष्ट पवित्रजनास दुसऱ्या पवित्रजनाने म्हटले, “नित्य अर्पणाविषयी, उजाड करणाऱ्या अपराधाविषयी, आणि पवित्रस्थान व सैन्य या दोघांनाही पायदळी तुडवून देण्याविषयीचे दर्शन किती काळपर्यंत असेल?” दानियेल 8:13.

लूक अध्याय एकवीसमधील “परराष्ट्रियांच्या काळां”चा उल्लेख, इ.स.पू. 723 मध्ये आरंभ होऊन 1798 मध्ये समाप्त झालेल्या, उत्तरेकडील राज्यावर देवाच्या सूडाच्या दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या कालखंडास सूचित करतो. इ.स. 538 हे ते वर्ष दर्शविते, जेव्हा पापाचा मनुष्य पवित्र स्थानी उभा राहिला आणि त्याने तो देव असल्याची घोषणा केली; अशा रीतीने हा कालखंड बारा शंभर साठ वर्षांच्या दोन समान भागांत विभागला गेला. बारा शंभर साठ वर्षांचा दुसरा कालखंड हाच तो इतिहास आहे, ज्याचा शेवट लूक अध्याय एकवीस, वचन चोवीस मध्ये दर्शविला आहे, जेव्हा “परराष्ट्रियांच्या काळां”ची पूर्तता झाली. येशू आपल्या शिष्यांना दाखवून देत असलेल्या ऐतिहासिक वृत्तांतात, वचन चोवीस शिष्यांना दिलेल्या साक्षीस 1798 मधील “अंतकाळा”पर्यंत आणते. तेथून पुढे येशू मिलराइट चळवळीशी संबंधित “चिन्हे” ओळखू लागतो.

आणि सूर्यात, चंद्रांत व ताऱ्यांत चिन्हे दिसतील; आणि पृथ्वीवर राष्ट्रांवर क्लेश येईल, गोंधळासहित; समुद्र व लाटा गर्जना करतील; पृथ्वीवर येणाऱ्या गोष्टींच्या भयामुळे व त्या गोष्टींची वाट पाहता पाहता मनुष्यांची हृदये क्षीण होतील; कारण स्वर्गातील शक्ती हादरून जातील. आणि मग ते मनुष्यपुत्राला सामर्थ्य व महान गौरवासह मेघात येताना पाहतील. आणि जेव्हा या गोष्टी घडू लागतील, तेव्हा वर पाहा, आणि आपली मस्तके उंच करा; कारण तुमचे उद्धार जवळ आले आहे. लूक 21:25-28.

येशू असे सांगतो की, “चिन्हे दिसतील,” आणि तो त्यांची ओळख सूर्य, चंद्र आणि तारकांतील चिन्हे, राष्ट्रांची व्याकुळता, आकाशातील शक्ती हादरविल्या जाणे, आणि त्यानंतर मनुष्यपुत्र मेघात येतो, अशी करून देतो. ही सर्व “चिन्हे” मिलराइट इतिहासात पूर्ण झाली होती.

“भविष्यवाणी केवळ ख्रिस्ताच्या आगमनाची रीती व उद्देश यांची पूर्वसूचना देत नाही, तर ते निकट आले आहे हे मनुष्यांनी कोणत्या चिन्हांद्वारे ओळखावे हेही ती दर्शविते. येशू म्हणाला: ‘सूर्यामध्ये, चंद्रामध्ये, आणि ताऱ्यांमध्ये चिन्हे दिसतील.’ Luke 21:25. ‘सूर्य अंधकारमय होईल, चंद्र आपला प्रकाश देणार नाही, आकाशातील तारे पडतील, आणि स्वर्गातील शक्ती हादरतील. आणि मग ते मनुष्यपुत्राला मोठ्या सामर्थ्याने व गौरवाने मेघांत येताना पाहतील.’ Mark 13:24-26. प्रकटीकरण करणारा दुसऱ्या आगमनापूर्वी होणाऱ्या चिन्हांपैकी पहिल्या चिन्हाचे असे वर्णन करतो: ‘मोठा भूकंप झाला; आणि सूर्य केसांच्या गोणपाटासारखा काळा झाला, आणि चंद्र रक्तासारखा झाला.’ Revelation 6:12.”

“ही चिन्हे एकोणिसाव्या शतकाच्या आरंभीपूर्वी पाहिली गेली होती. या भविष्यवाणीच्या पूर्णतेत, इ. स. 1755 मध्ये, आजपर्यंत नोंदविण्यात आलेला सर्वात भयंकर भूकंप घडला....”

“पंचवीस वर्षांनंतर भविष्यवाणीत उल्लेखिलेल्या पुढील चिन्हाचे प्रगटीकरण झाले—सूर्य व चंद्र यांचे अंधकारमय होणे. हे अधिक लक्षणीय ठरविणारी गोष्ट म्हणजे त्याच्या परिपूर्तीची वेळ स्पष्टपणे निदर्शित करण्यात आली होती. ऑलिम्पेट पर्वतावर तारणाऱ्याने आपल्या शिष्यांशी केलेल्या संभाषणात, मंडळीवर येणाऱ्या दीर्घ परीक्षाकाळाचे वर्णन केल्यानंतर,—म्हणजे पोपशाहीच्या छळाचे १२६० वर्षे, ज्याविषयी त्याने क्लेशाचा काळ लहान केला जाईल असे वचन दिले होते,—त्याने आपल्या आगमनापूर्वी घडणाऱ्या काही घटनांचा अशा प्रकारे उल्लेख केला, आणि त्यांपैकी पहिली घटना कधी पाहिली जाईल याची वेळही निश्चित केली: ‘त्या दिवसांत, त्या क्लेशानंतर, सूर्य अंधकारमय होईल, आणि चंद्र आपला प्रकाश देणार नाही.’ मार्क 13:24. ते १२६० दिवस, किंवा वर्षे, 1798 मध्ये समाप्त झाले. त्याच्या चतुर्थांश शतक आधी, छळ जवळजवळ पूर्णपणे थांबला होता. या छळानंतर, ख्रिस्ताच्या शब्दांप्रमाणे, सूर्य अंधकारमय होणार होता. 19 मे, 1780 रोजी ही भविष्यवाणी पूर्ण झाली....”

“ख्रिस्ताने आपल्या लोकांना आपल्या आगमनाच्या चिन्हांकडे लक्ष ठेवण्याची आणि आपल्या येऊ घातलेल्या राजाच्या लक्षणांना पाहून आनंद करण्याची आज्ञा दिली होती. ‘जेव्हा या गोष्टी घडू लागतील,’ तो म्हणाला, ‘तेव्हा वर पाहा, आणि आपली मस्तके उंच करा; कारण तुमचा उद्धार जवळ आला आहे.’ त्याने आपल्या अनुयायांचे लक्ष वसंतऋतूतील कळ्या फुटणाऱ्या वृक्षांकडे वेधले, आणि म्हणाला: ‘जेव्हा ते आता पालवी फुटवितात, तेव्हा तुम्ही स्वतः पाहता आणि जाणता की उन्हाळा आता जवळ आला आहे. त्याचप्रमाणे तुम्हीही, जेव्हा या गोष्टी घडताना पाहाल, तेव्हा जाणून घ्या की देवाचे राज्य जवळ आले आहे.’ लूक 21:28, 30, 31.” The Great Controversy, 304, 306-308.

तीन रोमांच्या तिहेरी अनुप्रयोगाने हे दर्शविते की पगान रोमकडून, आणि नंतर पोपशाही रोमकडून, यरुशलैमाचे तुडविले जाणे, आधुनिक रोमकडून पवित्रस्थान व सैन्य यांचे तुडविले जाणे, हे अनुक्रमे एकतर एक हजार दोनशे साठ दिवसांच्या कालावधीद्वारे (पगान रोम), किंवा एक हजार दोनशे साठ भविष्यसूचक वर्षांच्या कालावधीद्वारे (पोपशाही रोम) प्रतिनिधित्व केले गेले होते. देवाच्या विश्वासू लोकांवरील आधुनिक रोमच्या छळाच्या कालखंडाची ओळख करून देणारे प्रतीकात्मक एक हजार दोनशे साठ दिवस (बेचाळीस महिने) हे त्या प्रत्येक कालखंडाशी निगडित असतील, ज्यात एकच “चिन्ह” असेल, जे त्या कालखंडातील विश्वासूकरिता पलायनाचा काळ ओळखून देईल. या तिन्ही कालखंडांचा शेवट अनेक “चिन्हांच्या” प्रकटीकरणाने होतो; कालखंडाच्या आरंभी असते तसे एकच “चिन्ह” नव्हे.

“मध्यरात्रीच देव आपल्या लोकांच्या सुटकेसाठी आपली शक्ती प्रकट करतो. सूर्य प्रकट होतो, आपल्या सामर्थ्याने तेजाने प्रकाशमान होत. चिन्हे व अद्भुते झपाट्याने एकामागून एक घडू लागतात. दुष्ट लोक भय आणि विस्मयाने त्या दृश्याकडे पाहतात, तर नीतिमान आपल्या सुटकेची चिन्हे गंभीर आनंदाने निहारतात. निसर्गातील सर्व काही जणू आपल्या नेमलेल्या क्रमातून बाहेर पडलेले दिसते. प्रवाह वाहणे थांबवतात. गडद, जड ढग वर येतात आणि एकमेकांवर आपटतात. कोपलेल्या आकाशाच्या मध्यभागी अवर्णनीय गौरवाने उजळलेली एक स्वच्छ जागा दिसते; तेथून अनेक पाण्यांच्या गर्जनेसारखा देवाचा आवाज येतो, असे म्हणत: ‘पूर्ण झाले.’ प्रकटीकरण 16:17.” The Great Controversy, 636.

रोमच्या व्यभिचारिणीवर होणाऱ्या कार्यकारी न्यायाचा कालखंड त्या ध्वजाच्या उभारणीने सुरू होतो, जो हे दर्शवितो की देवाचा दुसरा कळप, जो अजूनही बाबेलमध्ये आहे, त्याने पळून जावे. तो कालखंड “चिन्हे व अद्भुते” यांवर समाप्त होतो. तो कालखंड प्रकटीकरण अध्याय अठरातील “दुसऱ्या आवाजाने” सुरू होतो, आणि तो देवाच्या आवाजाने समाप्त होतो. निःसंशय, प्रकटीकरण अध्याय अठरातील पहिला व दुसरा आवाज हा ख्रिस्ताचा आवाज आहे. पहिला आवाज जिवंत लाओदिकीया अॅडव्हेंटिस्ट मंडळीवरील चौकशी न्यायाच्या आरंभाची ओळख करून देतो, आणि दुसरा आवाज त्या कालखंडाच्या समाप्तीची ओळख करून देतो, परंतु तो रोमच्या व्यभिचारिणीवर होणाऱ्या कार्यकारी न्यायाच्या आरंभालाही चिन्हित करतो.

ख्रिस्ताने करार दृढ केला त्या आठवड्याद्वारे संपूर्ण इतिहास संचालित आहे, आणि लवकरच येऊ घातलेला रविवार-कायदा हा क्रूसाने प्रतिरूपित केलेल्या मध्य वेमार्कप्रमाणे प्रतिरूपित केला आहे. या दोन्ही इतिहासांवर अल्फा आणि ओमेगा यांची छाप आहे, कारण कोणत्याही इतिहासातील आरंभ आणि समाप्ती हे देवाच्या आवाजाने दर्शविले जातात. ते सत्याचेही प्रतिनिधित्व करतात, कारण मध्य वेमार्क हा रविवार-कायद्याचा बंड आहे, आणि हिब्रू भाषेतील “सत्य” हा शब्द हिब्रू वर्णमालेतील पहिले, तेरावे आणि शेवटचे अक्षर यांपासून निर्माण केला गेला आहे. प्रकटीकरण अध्याय अठरा मधील पहिला आवाज हा ख्रिस्ताचा आवाज आहे, शेवटचा आवाज हा देवाचा आवाज आहे, आणि मध्यभागी असलेला आवाज, जो देवाचाच आवाज आहे, तोच तो बिंदू आहे जिथे तेराव्या अक्षराचे बंड प्रकटीकरण अध्याय तेरा मध्ये दर्शविल्याप्रमाणे पृथ्वीवरील पशूने अजगराप्रमाणे “बोलणे” यामध्ये प्रतिनिधित्व केलेले आहे.

लवकरच येणाऱ्या रविवार-कायद्याच्या वेळी उभारला जाणारा ध्वज हा देवाच्या विश्वासू लोकांनी पळून जाण्यासाठीच्या “चिन्हाचे” प्रतिनिधित्व करतो; परंतु तो हेही दर्शवितो की ज्या भविष्यवाणीच्या कालखंडाचा शेवट ध्वज उभारला जाण्याने होतो, त्या कालखंडाच्या आरंभीही एक “चिन्ह” असले पाहिजे. ते “चिन्ह” म्हणजेच येशू ज्याची ओळख या पुराव्याप्रमाणे करून देतो की पृथ्वीवरील शेवटची पिढी आली आहे. लूक अध्याय एकवीसमध्ये, जेव्हा ख्रिस्ताने मंदिर नष्ट होणार आहे असे सांगितले, तेव्हा त्याचा अर्थ काय असा प्रश्न शिष्यांनी विचारला.

आणि त्यांनी त्याला विचारले, म्हणाले, गुरुजी, पण या गोष्टी केव्हा होतील? आणि या गोष्टी घडून येण्याची वेळ आली असता कोणते चिन्ह असेल? लूक 21:7.

त्यानंतर येशू त्या इतिहासाची ओळख करून देऊ लागतो, जो इ.स. ७० या वर्षापर्यंत पोहोचतो, जेव्हा मंदिर व नगर नष्ट होणार होते; आणि तो पुढे चोवीसाव्या वचनापर्यंत चालू राहतो, जिथे तो अन्यजातींचे “काळ” कधी पूर्ण होतील हे दर्शवितो.

आणि ते तलवारीच्या धारेने पडतील, आणि सर्व राष्ट्रांत बंदिवान म्हणून नेले जातील; आणि जेरुसलेम परकीय लोकांकडून तुडविले जाईल, जोवर परकीय लोकांचे काळ पूर्ण होत नाहीत. लूक 21:24.

या वचनाचा निर्देश शब्दशः यरुशलेमकडे आहे, ही कल्पना ‘प्यूचरिझम’ म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या कॅथोलिक धर्मशास्त्रीय मूर्खपणावर आधारलेली आहे; जे प्रतीकात्मक गोष्टींचा शब्दशः अर्थ लावते आणि भविष्यवाण्यांची पूर्तता केवळ जगाच्या अंतकाळीच स्थानापन्न करते. या वचनाच्या योग्य अनुप्रयोगावर झालेला आघात हा नव्या कराराच्या वाचनकाळभर सैतानाचा एक मोठा आघात राहिला आहे. ख्रिस्ताच्या काळात शब्दशः यरुशलेम हे भविष्यसूचक यरुशलेमचे प्रतीक राहिले नाही, कारण शब्दशः भविष्यवाणीने आध्यात्मिक अनुप्रयोग धारण केला. हे प्रकटीकरण प्रेषित पौलाने स्थापन केलेल्या प्रमुख शिकवणींपैकी एक होते. यरुशलेमची तुडवणूक ही इ.स. ५३८ ते १७९८ या काळातील पोपसत्ताक अंधकाराच्या एक हजार दोनशे साठ वर्षांची ओळख करून देते.

परंतु मंदिराबाहेरील अंगण सोडून दे, आणि त्याचे मोजमाप करू नकोस; कारण ते अन्यजातींना देण्यात आले आहे; आणि ते पवित्र नगरीला बेचाळीस महिने तुडवतील. प्रकटीकरण 11:2.

वधस्तंभावर यरुशलेमने भविष्यवाणीतील निवडलेल्या नगराचे प्रतीक असणे थांबविले.

“असे किती जण आहेत ज्यांना वाटते की जुन्या यरुशलेमच्या भूमीवर पाऊल ठेवणे ही एक चांगली गोष्ट ठरेल, आणि तारणाऱ्याच्या जीवन व मृत्यूच्या स्थळांना भेट दिल्याने त्यांचा विश्वास मोठ्या प्रमाणात दृढ होईल! परंतु जुने यरुशलेम स्वर्गातून येणाऱ्या शुद्धीकरण करणाऱ्या अग्नीने शुद्ध केले जाईपर्यंत कधीही पवित्र स्थान होणार नाही.” Review and Herald, June 9, 1896.

एकदा येशूने चौविसाव्या वचनात शिष्यांना १७९८ मधील अंतकाळापर्यंत नेले, तेव्हा त्याने मग मिलराइट काळाचा परिचय करून दिला, जेव्हा पहिल्या देवदूताची घोषणा इतिहासात प्रकट झाली.

आणि सूर्यांत, चंद्रांत व तारकांत चिन्हे दिसतील; आणि पृथ्वीवर राष्ट्रे संभ्रमाने क्लेशित होतील; समुद्र व लाटा गर्जत राहतील; पृथ्वीवर येऊ घातलेल्या गोष्टींच्या भयामुळे आणि त्या गोष्टींची वाट पाहत असता मनुष्यांची अंतःकरणे क्षीण पडतील; कारण आकाशातील शक्ती हादरविल्या जातील. आणि तेव्हा ते मनुष्यपुत्राला सामर्थ्य व मोठ्या वैभवासह मेघात येताना पाहतील. आणि जेव्हा या गोष्टी घडू लागतील, तेव्हा सरळ उभे राहा, आणि आपली मस्तके वर उचला; कारण तुमचे उद्धार जवळ आले आहे. लूक 21:25-28.

मिलराइट इतिहासाची सुरुवात करून देणारी चिन्हे देवाच्या वचनाच्या कधीही निष्फळ न ठरणान्या सामर्थ्याशी सुसंगत रीतीने पूर्ण झाली.

“सूर्य, चंद्र व ताऱ्यांतील चिन्हे पूर्ण झाली आहेत.” Review and Herald, November 22, 1906.

पुढील लेखात आपण लूक अध्याय एकवीस पुढे सुरू ठेवू.

“१६ डिसेंबर, १८४८ रोजी, प्रभुने मला आकाशातील शक्तींच्या हलविण्याचे दर्शन दिले. मी पाहिले की, मत्तय, मार्क, आणि लूक यांनी नोंदविलेल्या चिन्हे देताना प्रभु जेव्हा ‘आकाश’ असे म्हणाला, तेव्हा त्याचा अर्थ खरोखर आकाश हाच होता; आणि जेव्हा तो ‘पृथ्वी’ असे म्हणाला, तेव्हा त्याचा अर्थ पृथ्वी हाच होता. आकाशाच्या शक्ती म्हणजे सूर्य, चंद्र, आणि तारे होत. ते आकाशात राज्य करतात. पृथ्वीच्या शक्ती म्हणजे त्या ज्या पृथ्वीवर राज्य करतात. आकाशाच्या शक्ती देवाच्या वाणीने हलविल्या जातील. मग सूर्य, चंद्र, आणि तारे त्यांच्या स्थानांहून हलविले जातील. ते नाहीसे होणार नाहीत, परंतु देवाच्या वाणीने हलविले जातील.

“गडद, दाट ढग वर आले आणि एकमेकांवर आदळले. वातावरण फाटून बाजूस सरकले; मग ओरायनमधील त्या उघड्या अवकाशातून आम्ही वर पाहू शकलो, जिथून देवाचा आवाज आला. पवित्र नगर त्या उघड्या अवकाशातून खाली उतरेल. मी पाहिले की पृथ्वीच्या शक्ती आता हलविल्या जात आहेत आणि घटना क्रमाने घडतात. युद्ध, आणि युद्धाच्या अफवा, तलवार, दुष्काळ, आणि मरीरोग—हे प्रथम पृथ्वीच्या शक्तींना हादरवितात; त्यानंतर देवाचा आवाज सूर्य, चंद्र, आणि तारकांना, तसेच या पृथ्वीला देखील हादरवील. मी पाहिले की युरोपातील शक्तींचे हादरणे हे, काही जण शिकवितात तसे, स्वर्गातील शक्तींचे हादरणे नाही; तर ते क्रोधित राष्ट्रांच्या हादरण्याचेच आहे.” Early Writings, 41.